

The background of the cover is a photograph of a pond. In the foreground, a large, vibrant pink lotus flower is in full bloom, its petals layered and radiating from a bright yellow center. The flower is surrounded by numerous large, round, green lily pads that float on the water's surface. The water is a deep, dark green, and the overall scene is peaceful and natural. A dark green oval with a gold border is centered in the upper half of the image, containing the title text.

undervattnet

IRENE WEIDEGÅRD



undervattnet

IRENE WEIDEGÅRD



Förlagshuset Siljans Måsar

www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88097-69-9

© Irene Weidegård

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsfoto: Matton Images

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: Scandbook AB; Falun 2018

www.scandbook.se



Till mina barn.

Tack för att jag fick bli er mamma.

Jag älskar er!

INNEHÅLL

INLEDNING.....	9
UNDER VATTNET	11
HANNÄS.....	13
FLYTTE TILL UPPLAND.....	19
TONÅRSTIDEN.....	27
HOLLAND	33
KONSERVATORN.....	39
ÅTERKOMSTEN TILL SVERIGE.....	46
DRÖMMEN OM KRETA	52
VUXENLIVET.....	58
KRETA	60
KARBY.....	65
KRETA IGEN.....	72
ARBETSTERAPEUT.....	74
PAPPA.....	75
BYLE	79
40 ÅR OCH EXPANSION	86

CASTOR.....	88
ANDLIG NÄRVARO	93
VÄTÖ	103
MEDIET ANNE FAHLCRANTZ	115
ULLSJÖBERG	132
DEJTING PÅ NÄTET.....	142
ÅSELE LAPPMARK.....	162
MAGIC LAPLAND	199
NORRTÄLJE IGEN.....	213
EGYPTEN	229
HJÄRTAT.....	232
SCHAMANKONSULTATIONEN	241
MARVIN	249
KLARDRÖMMAR	251
HUSEN	256
TIDIGARE LIV I NORRLAND.....	259
TIBET.....	261
FÖRFATTARENS TACK	273
BILDTEXTER.....	275

INLEDNING

Ingenting är en slump. Den här boken har låtit vänta på sig, men nu är det dags.

Jag har haft många oförklarliga upplevelser som visat att det finns en mening med livet.

Det är svårt att se det ibland när allt känns tungt och motigt.

Vi har alla vägledning och beskydd, bara vi ber om det.

Jag är inte alls särskilt religiös, men har en tro på att det finns en högre kosmisk plan för oss alla. Psykiatrikern Carl Jung, från Österrike, hade en teori om att det finns ett kollektivt medvetande, och att något händer med den energi som finns i och runt omkring oss. Exempelvis: telepati, att känna på sig vad som ska hända innan det har hänt, intuition och sanndrömmar.

Det jag berättar om i boken har verkligen hänt. Ingenting är påhittat. Ni läsare får gärna fråga mig om det är något som är oklart.

Läs och begrunda hur allt vävs samman. Olika möten med människor som kommer att spela viktiga roller i ens liv, händelser som leder till att det går att genomföra sina drömmar. Det finns ett ord som jag återkommer till i boken: synkronicitet. Författaren och schamanen Jörgen I Eriksson, beskriver vad ordet synkronicitet innebär i sin bok ”Drömtiden knackar på”.



UNDER VATTNET

En solig sommardag vid en sjö i Östergötland var hela familjen på en badutflykt.

Vi skrattade och plaskade med benen så att vattnet stänkte på mig där jag satt bakom min syster på den uppblåsta traktorringen.

Jag var två och ett halvt år gammal.

Plötsligt vippade badringen till och jag föll i vattnet. Det gick så fort.

Allt blev så ljust och soligt där på sjöbotten. Jag satt bara lugnt och tryggt och betraktade det strålande ljuset som omgav mig. Det var så fridfullt.

Sedan såg jag plötsligt pappas och vår schäferhund Silvas ben närma sig, och med ett ryck drogs jag upp från sjöbotten och räddades till livet.

Jag minns det här så klart, trots att jag var så liten.

Senare i livet har jag läst böcker om nära-döden-upplevelser av författare som Elisabeth Kübler Ross, psykiatriker från Österrike, och Göran Grip som är en svensk narkosläkare. Det finns olika teorier om hur en kanal öppnas i medvetandet till en annan dimension när man håller på att dö. Otaliga som varit nära slutet

har beskrivit nära-döden-upplevelser och berättat om något liknande som jag upplevde: det varma, soliga ljuset och den absoluta friden som jag kände.

HANNÄS

Jag föddes i en by som heter Hannäs, som ligger i norra Småland mellan Åtvidaberg och Valdemarsvik. Mina förfäder på morfars sida var av vallonsläkt och hette Henrik de Trij och Catharina de Besche. Slakten hade ägt gården i Larum sedan 1600-talet.

Min mormor Otilia Agonia, som föddes i smäländska Mörunda, dog i spanska sjukan 1918, då min mamma var endast sex månader gammal.

Katastrofen satt ristad i morfars ansikte på fotografier från den här tiden. Hållningen är uppgiven och man kan riktigt se den tunga bördan på hans axlar. Sorgen var stor, och han stod ensam i världen med tre små döttrar att försörja.

Mamma, som var yngst och bara ett litet spädbarn, fick ett tillfälligt fosterhem hos en gammal släkting, Palma Dalén, som var änka och barnlös på gården Hellingsfall i Hannäs. Mammans fostermor var då 59 år gammal.

Morfar fick avlastning på det sättet och kom med tiden att skaffa en hushållerska som tog hand om hemmet.

Palma blev så fäst vid mamma att hon bad om att få behålla henne som fosterbarn. Morfar som redan hade två äldre döttrar tyckte väl att det var en bra lösning och godkände det. Avståndet

var inte så långt mellan gårdarna, men för mamma blev det ett trauma som hon aldrig kom över, trots att hon hade en kärleksfull uppväxt hos Palma.

Senare i livet blev relationen mellan morfar och mamma bättre. Han skrev sirliga, känslosamma brev till henne, med grönt bäck från sin reservoarpenna. Det går att avläsa mellan raderna i de gamla breven att han kände skuld över att det blev som det blev mellan dem. Antydningar finns om att han inte hade haft något annat val i den svåra förlusten av sin maka, och att han inte hade begripit hur övergiven mamma hade känt sig.

Jag kan förstå hennes känsla.

Mamma fick en högre social tillhörighet genom att hamna i en överklass där hon blev klädd i vita spetsar och inte fick leka med vem som helst. Hon fick en strängt religiös uppfostran. Kanske främst av Palmas syster Olga som ägde granngården och som mamma kallade tant "Gojan". Mamma blev en herrgårdsfröken som samtidigt var en katt bland hermelinerna.

Min mamma blev med barn när hon var 22 år och i januari 1941 föddes min syster. Den äldre, manlige kusinen som var en framgångsrik arkitekt i huvudstaden, ordnade så att mamma fick bo i Stockholm under graviditeten. Han försökte att adoptera bort min syster för att på så sätt tysta ner hela historien och undvika en skandal i den lilla småländska byn.

Det finns gamla brev från Palma till min mamma, som hon har suttit på den mörka kammaren i skenet av fotogenlampan

och skrivit i sin ensamhet på gården i Hellingsfall. De visar en ömsint och orolig modersgestalt som ber till Gud för henne, och förmanar mamma att vara rädd om sig så att hon inte ska bli sjuk. Hennes åldrande hand skriver med darrig, vacker handstil där hon sitter framåtlutad i den gamla karmstolen vid skrivbordet.

Palma hade ett vackert, men lite sorgset ansiktsuttryck. De tunga ögonlocken visade en slocknad uppgiven blick, där åldern hade tagit ut sin rätt, men hon var noga med sitt yttre, kammade sitt vackra hår och satte upp det i en knut. Som barn hittade jag en långärmad klänning i blåklintsblått mönstrat siden som hade varit Palmas. Den doftade ljuvligt av hennes milda, blommiga parfym. Min fantasi satte fart och jag förflyttades bakåt i tiden när jag provade klänningen.

Hennes liv hade inte blivit så som hon hade drömt om. Hon bar alltid en guldmedaljong om halsen som jag långt senare hittade och fick lov att öppna för mamma. Under flera lager av tunt silkespapper, som fortfarande var välbevarat, stod det skrivet med sirlig handstil: "Så nyfiken du är." Underst i medaljongen låg en liten kastanjebrun hårfläta. Vems? Jag minns den romantiska, upphetsade spänning som jag kände när jag lät fingret smeka det glansiga håret i flätan. Nästan andlöst.

Svaret har jag listat ut långt senare, när jag fick ta del av en dagbok från Hannäs hembygdsförening som hade tillhört mannen som Palma hade varit förälskad i.

Palma fick aldrig gifta sig med honom eftersom han inte var tillräckligt förmögen. I stället blev hon bortgift med en alkoholiserad fabriksarbetare som hade ett garveri i Valdemarsvik. Det barnlösa äktenskapet varade tills han dog endast 49 år gammal.

När det var dags för kusinen att ordna med adoptionen av min syster i Stockholm satte Palma bestämt ner foten och sade ifrån.

På det viset fick hon nu många år senare ytterligare en söt liten guldlöckig flicka hemma på gården Hellingsfall att skämma bort med choklad på sängen om morgnarna.

I slutet av 40-talet träffade mamma en stilig man på en dans. Det var min pappa Sune.

År 1948 gifte de sig och firade med en bröllopsmiddag på Trädgårdsföreningens restaurang i Linköping.

Pappas familj arrenderade en gård i Nora, som inte låg så långt ifrån Hellingsfall. Pappa och mamma hade visioner om att starta en handelsträdgård och mamma skulle få arva ett litet ställe som hette Framnäs av tant Palma i Hannäs.

Sorgligt nog så gick allt fel. Min farfar fick en chockhöjning av arrendet på gården i Nora, som han inte klarade av att betala. Han såg ingen annan utväg än att gå ut i ladan en tidig marsmorgon 1949, och hänga sig.

I den här röran föddes jag i juli 1949, på BB i Valdemarsvik.

Säkert följde en tung tid för mina föräldrar. När jag var ny-

född brann arrendebostaden ner bredvid tant Palmas hus i Hellingsfall, där vi bodde.

I den mörka, kalla natten, fick den hemlösa familjen hastigt inkvarteras i Palmas hus, och det fanns risk för att elden skulle sprida sig även dit.

Efter stora ansträngningar lyckades man att släcka elden.

En pojke brann inne, och man hittade aldrig några kvarlevor efter hans kropp.

Allt blev kaos i Hellingsfall, och tant Palma ramlade på toaletten. Hon blev därefter så ofärdig att hon fick tas om hand och bo hos en tidigare anlitad hemhjälp, för att så småningom flytta till ett ålderdomshem.

Pappa fick, en tid efter farfars död, arbete på Valla Gård i Linköping som traktorförare. Han hade fina diplom med utmärkelser för plöjning och harvning.

Mamma var deprimerad, och så här i efterhand kan jag tänka att hon hade haft en amningspsykos och dessutom sviter efter den havandeskapsförgiftning som hon fick mot slutet av graviditeten när hon väntade mig. Hon vårdades i 14 dagar, innan min födelse på Valdemarsviks BB.

Gården på Nora måste lämnas efter farfars död, och på Valla Gård fick nästan hela pappas familj plats. Farmor, två farbröder och två fastrar. En farbror hade tidigare i unga år lämnat hemmet för att börja vid flottan i Karlskrona.

När jag var drygt ett par år gammal dog farmor, och i samma veva även tant Palma.

Fast jag var så liten, minns jag att farmor låg sjuk på kökssoffan. Hon andades tungt och jag smekte ömt hennes panna. Strax därefter slutade farmors slitsamma liv.

Mamma hade knappt hämtat sig efter alla tragiska händelser och sjukdomar. Hon såg trött ut på gamla fotografier från den här tiden.

Vi fick bryta upp från Valla Gård i Linköping, för nu var det dags att söka nya utmaningar, tyckte pappa.

FLYT TEN TILL UPPLAND

Familjen flyttade till Örnäs Gård som var ett säteri i Kungsängen, där pappa hade fått en anställning som traktorförare. Mamma fick lite arbete ibland på konservfabriken som tillverkade saft och sylt.

En positiv tid följde, och mamma mätte lite bättre. Mina föräldrar fick ett par riktigt goda vänner där. De hade humor, var temperamentsfulla och körde runt i en motorcykel med sidovagn. Deras dotter Monica och jag blev lekkamrater.

Mamma och pappa behöll vänskapen med dem livet ut.

Pappa var glad och verkade trivas. På fritiden byggde han ett dockskåp till min syster som var så fint. Det gick att lyfta på taket så att man kunde möblera i de olika rummen. Möblerna hade pappa snickrat skickligt i den tidens design av typiskt 50-tal.

Han var mycket omtänksam och mån om min syster, som om det vore hans eget barn.

Trots att vi verkade ha det så bra, minns jag att pappa ibland plågades av huvudvärk. Han kunde ligga på sängen och hans ansikte var inte lika lyckligt. Det fanns två sidor hos honom: utåt glad, men inuti tungsint. Jag minns att jag blev orolig för honom när jag märkte att han inte var lika glad som han brukade vara,

och försökte att trösta honom genom att smeka hans panna, när han låg där på soffan.

Efter drygt ett år var det dags för flytt igen. Pappa sökte arbete som befallningsman på Karby Gård i Täby kyrkby. Han fick anställningen och flyttlasset gick när jag skulle fylla fyra år. Sedan bodde vi på Karby i något år, tills det blev dags att följa med godsägare Alrik Mattsson till hans andra gård Vemblinge som låg utanför Norrtälje, i Estuna församling.

Pappa fick fungera som allt i allo, samtidigt som han var befallningsman. På det viset fick vi tillgång till godsägarens bil, en svart Ford Anglia, som vi lånade ibland.

Generöst av Alrik Mattsson, som var snäll men också lynnig som person. Han kunde få rasande utbrott och jag minns vid ett tillfälle att han hade fått nog av mamma och jagade henne med en köksstol i högsta hugg så att hon fick låsa in sig på toaletten, när vi bodde på gården i Norrtälje. Så här efteråt kan jag tänka att han inte hade förståelse och tålmod inför hennes begynnande sjukdom som kunde visa sig i stor misstänksamhet och svart-sjuka mot pappa.

På sommaren när jag hade fyllt sex år och nyss lärt mig att cykla, fick vi låna bilen för att göra en riktigt lång och äventyrlig resa upp genom Sverige till Oslo. Pappa hade impregnerat ett tält och vi hade stora färskinnsfällar från Hellingsfall att ligga på.

Det var en fantastisk resa.

Jag minns särskilt när vi kom fram till slutmålet Oslo. Vi skulle leta efter ett hotell och bo bekvämt för en gångs skull.

En äldre man stod ivrigt och viftade åt oss ute på en parkering. Pappa svängde in och klev ur bilen. Vi såg att de pratade lite och sedan kom pappa tillbaka och berättade att vi kunde få övernatta hos mannen. Han hade tagit fel på oss och några andra vänner från Sverige, men tyckte att han måste erbjuda oss husrum i alla fall. Så generöst av honom, tyckte mamma och pappa.

Vi visades in i mannens bostad och i köket stod en stor gryta färdig med varm lapskojs och väntade. Grytan med blandningen av kött och rotfrukter smakade ljuvligt för en hungrig barnmage! Mamma fick direkt känna sig hemmastadd i köket och mannen visade var allt fanns. Min syster och jag fick sova en trappa upp hos grannen, som var en skulptris.

Mycket spännande tyckte jag, och kunde inte låta bli att känna på hennes nygjorda skulpturer som inte hade hunnit torka. Mina fingrar gjorde avtryck på den fuktiga leran och skamset försökte jag att släta över dem med mindre lyckat resultat.

Mina föräldrar var förtjusta över gästfriheten, och vi sov över i flera dagar.

Skulptrisen guidade oss i Oslo och visade oss Vigelandsparken med alla statyer av nakna människor. Jag var helt hänförd av alla upplevelser och min fantasi fick mig nästan till att tro att skulpturerna var levande.

Mamma insjuknade igen något år senare och hämtades med vårdintyg på gården i Vemblinge av provinsialläkaren i en svart gammal droska, för att vårdas på Ulleråkers mentalsjukhus i Uppsala. Hon hade fått en psykos av den uppslitande arvsprocessen mellan sig och sin manlige kusin, efter styvmodern Palma. Mammans kusin hade ärvt det mesta av värde efter att testamentet ändrats när Palma tagits in på ålderdomshemmet vid över 90 års ålder. Mamma misstänkte att det inte hade varit Palmas önskan att ändra testamentet, och hon anlidade en advokat, men fallet lades ner i brist på bevis.

Efter att mamma hade tagits in på sjukhuset åkte vi ofta och hälsade på henne i Uppsala. Pappa hade alltid med sig blommor till henne och skrev så vackra, kärleksfulla brev som finns bevarade. Han bedyrade hur mycket han älskade henne och längtade tills de skulle återförenas igen.

Mamma blev mycket förändrad när hon var på sjukhuset. På den tiden behandlade man psykosor med insulinkoma. Behandlingen gick ut på att tillföra patienten så mycket insulin att patienten blev medvetslös. En fruktansvärd behandlingsmetod som satte spår i mamma för alltid.

Hon fick koncentrationssvårigheter och återkommande depressioner som varade långt upp i åren.

För mig blev det ett trauma. Jag trodde att hon skulle dö.

Min räddning blev grannen ”tant Berg”, en mörkhårig, kärleksfull, rolig estniska som flytt över Östersjön i båt med sin fa-

milj under kriget. Hon var rejäl och tog hand om hushållet hos pappa och passade mig om dagarna hemma hos sig och sin familj, tills mamma kom hem igen.

Vi busade och skrattade och hon hade alltid små, roliga överraskningar till mig.

Vid sju års ålder började jag i första klass i Estuna folkskola.

En härlig tid med en nyutexaminerad ung blond lärarinna som bodde bakom skolsalen. Hon var full av energi och rufsade oss lekfullt i håret. Man kunde gå rakt igenom draperiet vid katedern till hennes bostad. Det var spännande för oss att smygtitta där bakom, för vi blev nyfikna på hur vår fröken hade det i sitt privata krypin där hon hade sin säng och kokvrå.

Flera gånger tog hon med oss på bravader i skogen, där vi en gång hittade en stor, flätad koja. Vi var absolut säkra på att det var den då efterlyste rymlingen Tumba-Tarzan som bodde där. Spänningen var olidlig när vi hade gjort upptäckten.

Följande påsk återvände min familj tillbaka till Karby Gård för godsägaren ville flytta ner igen. Mamma hade tidigare blivit utskriven från sjukhuset, fast med en kolossal övervikt efter insulinbehandlingen. Jag kände knappt igen henne och undrade vad som hade hänt när hon kom hem igen. Hon kändes främmande och jag blev först skrämmd av att hon hade förändrats mycket.

Den här gången fick vi bo i ett hus på andra sidan järnvägen, Solhöjden, kallades det. Där hade vi höns och så småningom kaniner. Tidigare hade vi bott i östra flygeln uppe på gården.

Pappa jagade och fiskade och mamma tyckte om att odla blommor och grönsaker. Ibland tog hon extraarbete på handels-trädgårdar och som Spirella försäljerska. Det var spännande att titta i hennes resväska på alla spetsunderkläder och laxrosa korsetter som hon skulle sälja. Pappa skjutsade henne runt i vår engelska bil av märket Morris Minor, till fina damer i villorna på Djursholm som hade beställt varor. Vi väntade alltid på henne i bilen, pappa och jag, och fantiserade om att vi också skulle kunna få bo i en så flott villa någon gång.

Till jularna arbetade hon extra på Thule chokladfabrik, vilket gav oss god choklad och en välbehövlig inkomst till familjen. Chokladen låste mamma in i en gammal koffert och den kom först fram tillsammans med de hembakade kakorna till julen. Himmelriket öppnade sig när jag fick smaka på chokladen.

Jag började i Kyrkskolan i Täby kyrkby efter påsklovet och till hösten i andra klass på Prästgårdsskolan. Min syster började på realskolan på Mörby läroverk.

Ofta fick jag uträtta ärenden åt henne och låna böcker på biblioteket. På det viset fick jag ett intresse för litteratur, och jag läste mängder av böcker.

I början av 60-talet såg jag ett debattprogram på tv. Debatten gällde om Sverige skulle ha ett kungahus. Den kände samhällsdebattören Jan Myrdal, son till Alva och Gunnar Myrdal, var med i programmet. Jag blev förtjust i honom och började skriva flera beundrabrev. Otroligt nog svarade han vänligt varje gång.

Han skrev på tunna papper med kinesiska röda stämplor på. Jag fick, efter tjat, ett foto med hans autograf på och en bok som han hade skrivit några ord till mig i på försättsbladet. Till slut efter flera brev, när jag insisterade på att vi skulle träffas, svarade han att: ”En författare var bäst att läsas.” Jag blev besviken för han var verkligen min idol.

Lite ovanlig var jag nog för min ålder runt elva år. Lillgammal.

En av mammas böcker, som jag hittade hemma på vinden, var inte uppsprättad och läst: *Nåjder och nomader*, skriven av Erik Thelin. En annan handlade om *Lappmarksdoktorn* av Einar Wallqvist, som skapade silvermuseet i Arjeplog.

Honom vill jag återkomma till längre fram i min berättelse.

Långt senare har jag funderat över de här böckerna. Mamma måste ha varit intresserad av samer och deras kultur. Hon läste ofta min favoritsaga *Sampo Lappelill* för mig när jag var liten. Jag minns också att hon lärde mig att göra ”lappkast” på skidor när jag var sex år, en vinter uppe i Norrtälje. Vi stod i den djupa snön och hon visade mig hur hon vände ena skidan rakt upp i luften och vred benet runt ett halvt varv, så skidan pekade bakåt i stället. Sedan följde samma procedur efter med andra skidan åt samma håll. Jag tittade imponerat på och gjorde efter.

På 60-talet reste mamma ensam på en husmorsemester till Narvik med tåg. Hon berättade entusiastiskt hur hon hade besökt samer i deras kåtor och blivit bjuden på kaffe med salt i. Jag lyssnade hänfört och försökte föreställa mig hur det smakade. Så

här efteråt kan jag tycka att hon var stark som genomförde resan ensam. Något måste ha drivit henne. Pappa var också tjugad av Lappland. Han hade genomfört en militärövning en vinter där uppe, och berättat lyriskt om naturen. Kanske det var då han blev inspirerad till att göra egna skidor av björk, nere i källaren? Han var konstnärlig och målade tavlor, snidade i trä och vek pappersblommor. Vilken kontrast till livet som bonde ute på åkrarna.

En särskilt magisk händelse som jag tydligt minns var när jag var nio år gammal och pappa blev inkallad på en repmånadsövning i Linköping, och inte skulle få permission till den kommande påsken.

På kvällen, när mamma och min syster satt vid köksbordet, hörde jag tydligt pappas sandalspänne skramla i hallen.

Både mamma och min syster tyckte att jag fantiserade, och brydde sig inte om vad jag sa.

På morgonen stod pappas jakthund Pia i fätöljen och stirrade stint ut genom fönstret mot grusvägen, och hon vek inte från platsen.

Vid lunchtid kom en militär gående på vägen. Det var pappa. Han ville överraska oss och hade fått permission trots allt.

Hunden och jag hade känt på oss att pappa skulle komma.

TONÅRSTIDEN

Efter mellanstadiet i Täby kyrkskola, blev vi elever flyttade till en ny högstadieskola i Näsbydal. Min klassföreståndare i sjunde klass, hette Dage Ljungman. Han hade utbildat sig på Dramatens elevskola och arbetat som militärattaché under kriget i Tyskland.

Min klassföreståndare ägde Lisinge Gård i Rimbo, och kände till Karby Gård som min pappa arrenderade vid den här tiden. Något som sammanförde oss kanske.

Det var en karismatisk man med djup, skolad, dramatisk röst som ingav mig inspiration till fantasier från teatervärlden. Han hade silverfärgat hår och bärnstensfärgade, vackra ögon. På grund av astma andades han tungt, och han hade dessutom bara en lunga efter att ha drabbats av TBC. Jag minns hans doft av Palmolive tvål som luktade mustigt, manligt och orientaliskt på något vis, och att han ibland hade rosa skjorta, vilket inte var så vanligt på den tiden. En man med stil, som jag såg upp till.

Min klassföreståndare blev stormförtjust i mina uppsatser som höglästes både i klassen och i lärarrummet. Jag fick en bok av honom: *Det osynliga barnet*, skriven av Tove Jansson och minns att han tyckte att jag skrev som henne.

Livet virvlar förbi i hög fart. Spänning och magi kryddar tillvarons vardagslit. Övuntade händelser utspelas och överraskar, dramatiskt och ibland livshotande. Vart leds vi när synkroniciteten så finurligt visar vägen?

På något vis förs jag till ett av mina drömmars mål, Lappland. Jag är väntad redan vid millennieskiftet får jag veta, och särskilt för det jag har i mina händer.

Mina steg leder mig en dag år 2000 in till Norrtälje stadsbibliotek där jag drar ut Västerbottens-Kuriren ur tidningshyllan. Ögonen fastnar vid en annons: "Timmerhus billigt i norra Jämtland vid snabb affär".

Vad var det mediet hade sagt? "En släkting till dig från andevärlden, pekar norrut. Han säger att du måste flytta dit eftersom du behöver de energierna och där kommer du också att ta ett certifikat i Reiki-healing." Hon fortsatte: "Allt är så finurligt uträknat och din dröm kommer att gå i uppfyllelse".

Jag skrev upp telefonnumret till säljaren av huset och stoppade tillbaka tidningen.

Nu börjar det, tänkte jag.



Irene Weidegård är född i Hannäs 1949 och har alltid haft ett djupt intresse för det subtila och andliga. I hennes vallonska släkträd är det framförallt två kvinnor som tjänat som hennes förebilder då deras kamp för rättvisa har inspirerat henne att fortsätta sin egen strävan efter balans i tillvaron. Hon är utbildad arbetsterapeut och psykoterapeut, med stort engagemang för själens essens i vårt liv.

ISBN 978-91-88097-69-9

 **Förlagshuset
SILJANS MÅSAR**
www.siljansmasar.com



9 789188 097699